alioquin n' poient ee gra, et spes primoru; sicidem abstracta n' poiint ee gra et spes rii veretoru.

Pr. 2ª roe: quia gramenta inuenta sunt ad doctrina confusionem tollendam, rerumque nas inr se distinguendas: sed multo melius distinguntr reru nae, si accentia inr abstracto, subae ël in concreto collocentr in gramentis: g ita debent collocari. Pr Min: quia hac roe signantr accentia, et subae, ut inrse separata (v.g. per hac nora (hō, et albedo): g ut magis confusa, et minus distincta inr se: ita dent collocari in gramento.

Arg. ᵃ cora nra sn̄a prece.

Dices ol i: gramenta inuenta sunt ad reru nas explicandas: sed na accentis clarius explicat, et cognoscitr in concreto, qua in abstracto: g ita dēt in gramento collocari. Pr Min: quia ne concreto exprimitr ordo eentis ad subam: n' ita noie abstracto: g clarius cognoscitr na accentis (v.g. albedinis) signatu in concreto, qua in abstracto. Rs. N. Mai: nam gramenta n' ad explicandas, aut cognoscendas reru nas, sed ad illas distinguendas inuenta sunt: cum g accentia melius per noia abstracta distinguantr a suba, qua per concreta (siquidem concreta signat ta: qua coniuncta cu ipsa suba): seqr n' in concreto, sed in abstracto ee ponenda.

2°: accentia dent poni in gramento eomo, quo prae de ē suba (siquidem per ordine ad illa colliguntr gramenta: sed praicat de prima suba in concreto: g in concreto dent poni. Rs. N. Mai; neque n accentia dent poni eomo, quo praicantr de

ē subã: sed eo mõ, quo signanđ tanquã magis distincta, et separata ab illã. cũ ergo per nomen abstractũ signenđ ut magis separata, ut diximus, seqr in abstracto ẽe ponenda.

3.º ita se hẽt inhærẽa ad accĩns, sicut subsistẽa ad subãm, vg, ad humanitatẽ: sed hũnitas ponitĩ in pr̃amento cũ sua subsistẽa in recto per nõen hõ; ergo et accĩns vg, albedo ponẽd cum sua inhærẽa in concreto per hoc nõen albũ. confir. quia ideo hũnitas n̄ ponitũ in pr̃amento, quia absque sua subsistẽa ẽ ens incompletũ: sed et albedo absque sua inhærẽa ẽ ens incompletũ; ergo et n̄ ponetũ. Resp. n. Mai. rõe, quia subsistẽa complet rãm, et ẽ tũs illius ingr̃e subãe perfectæ, vg. ingr̃e hominis: at inhærentia n̄ complet rãm albedinẽ, neque ẽ tũs illius ingr̃e accĩntis vg. ut sic albedinis, sed ingr̃e accĩntis seu albedinis in subto (idque adhuc n̄ ultimaẽ, ut alibi dicetũ). quod ex eo pẽt, quia albedo absque ulla inhærẽa ẽ perfectissima albedo: at rãa sine subsistẽa, n̄ ẽ perfectissima subã, quia deest illi ult. tũs et complementũ sui gñis. ad confir. dist. aĩn: a ferendo albedinẽ ẽe ens incompletũ absque sua inhærẽa ingr̃e accĩntis in subto, seu ingr̃e accĩntis simpl. i. ingr̃e albi, (siquidem in hoc gñe completũ per ipsã inhærẽam, et per subtũ) n̄ ũl ingr̃e accĩntis in se, seu simplr loquendo. Deinde D. conc.

Laus Dño Deo nr̃o
virginique deiparæ.

Tractat. de prædicamentis in spē.

Caput. 1. de subā.

Cap. de subā duas habet partes. In prima diuidit Arl. subām in primam et 2.am: et utramque definit, ac int. se comparat. in 2.a enumerat sex subæ attributa.

Igi. 1.o substantia ē, q̄ nec in subto ē, nec de subto dr. i. q̄ nec inhæret: nec prædr de inferiorib. 2.a subæ sunt gña, uel spēs, sub qq; insunt primæ. asserit deinde primas subas eē magis substantias, quam 2.as, quia magis ultimatæ, et exercitē perse exis tunt. Qd attinet ad 2.am capitis pem. primum attributum subæ ē, n eē in subto. 2.a prædri uniuocē. 3.m significare hoc aliquid. 4.m n habere contraria. 5.m n suscipere magis et minus. i. n intendi, nec remitti. 6.m eē susceptiuam contrariorum.

Cap. de quantitate.

Cap. de quant.e duas habet partes. In 1.a definit Arl. quantitatem, illamque diuidit. in 2.a cta illius numerat attributa. Quantitas igi. ē ens perse extensum. Diuidr in continuam, et discretam. continua ē cuius pēs cōi aliquo trō copulanr. Discreta u. cuius partes nullo cōi trō copulanr. Deinde quantitas continua diuidr in ~~continua et discretam~~ permanentem, et successiuam. permanens u. in lineam, superficiem et corpus distribuitr. Qd attinet ad 2.am pem. primum attributum ē

n

n' habere contrariũ. 2um n' suscipere magis & minus. 3um
ut sm̃ illã res dicant' æquales vel inæquales.

Cap. de qualit.

cap. de qualit. duas habet p̃es. In primo definit Ar-
tes qualit. illãque dividit in quatuor ~~mbro~~ sp̃es
in 2o tria illius numerat attributa. Qualitas igr̃
ē id, quo res dñr quales. Dividĩ in quatuor sp̃es,
nempe in hitũ & disposit. Natur. p̃oam, & impõt.
patibilem qualit. & passiõe; f̃am & figurã. Qd̃
attinet ad 2am p̃em: primũ attributũ ē hr̃e contra-
riũ; 2um suscipere magis & minus. 3 ut sm̃ qualitẽ
res dicant' proprie sĩtes, aut dis̃ites.

Cap. de Relat.

Cap. de retõe duas hẽt p̃es. in prima definit Arist.
relata f. Antiquorũ s̃niam, illisque quatuor nume-
rat attributa. in 2. definit eadem relata f. pro-
priã s̃niã, illisque addit quintũ attributũ. Igitr
definitio ita habet: Relata s̃nt ea, quæ id, quod
s̃nt alterũ ẽe aut ad aliqd aliquo alio mõ dñr.
Attributa s̃nt habere contrariũ: suscipere ma-
gis & minus: dici ad convertentiam (i. mutuo
se explicare) & ẽe sit nã. Definitio autẽ pro-
pria aristotelica hæc ē; Relata s̃nt ea quorũ

ẽe

cũ idem ẽ ens, quod ẽ ad aliquid aliomõ se hẽre attributũ ẽ, cũ sit cognitũ.

Cap. de sex ult. prãmentis.

Hoc cap. duas habet pẽs. In prima numerat Arist. sex ultima prãmenta, nimirũ actionẽ, passionẽ etc. In 2ª proponit duas actionis proprietẽs, 1ª ẽ habere contrariũ, 2ª suscipere magis ẽ minus.

Quæstio 1ª de subã prãmentali.

Art. primus.

In quo consistat formalis ratio subæ prãlis.

Formalis ratio alicuius rei, idem ẽ atque eius eĩntia. Hæc autẽ eĩntia n̄ aliunde cognoscitur, quã ex definitiõe eiusdem rei. Ut ergo subæ prãlis eĩntia cognoscatur, no- tari debet eius definitio, quæ ita habet. Suba ẽ ens per se, subsistens, i. ẽ ens prãle, cui cõit existere in- dependenter tam a subiecto inhæsionis, ẽ informationis, quã a supposito alieno.

Sed rogabis utrũ prædicta definitio sit eĩntialis. Resp. neg. Rõ quia traditur per ens prãle, quod se hẽt ad gñis definiti: ẽ per subsistentiã, quæ ẽ proprietas eiusdem definiti: ergo talis definitio n̄ ẽ eĩntialis, sed descriptiua.

quad ut melius intelligas, aduerte subsistentiam posse accipi tribus modis. 1.º pro existentia perse, imperfecta, quae facit rem independenter existentem a subiecto inhaesionis accidentalis: qua ratione omnis substantia sicut imperfecta potest dici subsistere, seu habere subsistentiam. 2.º pro existentia perse perfecta, quae facit rem independentem non solum a subiecto inhaesionis, sed etiam a subiecto informationis, tam quoad esse, quam quoad operare; qua ratione, quaelibet natura singularis completa in genere naturae potest dici subsistere, ut se habet humanitas petri. 3.º pro quodam modo substantiali (qui etiam appellatur suppositalitas vel personalitas): qui est substantialis terminus naturae, et cum illa facit unum perse, illamque reddit independentem a supposito alieno. quando ergo dicimus substantiam praedicamentalem definiri per subsistentiam, quae sit eius proprietas, non loquimur de subsistentia 1.º et 2.º modo accepta, haec enim cum non distinguatur ab existentia perse, includitur in conceptu ipsius substantiae praedicamentalis; sed de subsistentia 3.º modo accepta, quae ab ipsa natura distinguatur modaliter.

Igitur per primam partem definitionis quae essentialis intelligitur intellig. ens reale quod ponitur loco generis; per partem perse, intelligitur existentia perse perfecta, per quam substantia praedicamentalis ita existit, ut nec inhaereat, nec informet,

aliquam

aliquã viã. Denique ex subsistensi, intelligi subae priali deberi triñ subalem completã; qui nihil aliud ē, quã subsistentia 3° mõ accepta, quã hodie i scholis simpliciter subsistia appellatur.

Argº contra definitione subae pramentalis.

1. 2ª subae, sunt subae priales: et tñ n' subsistunt: ergo praedicta definitio n' coit õi subae priali. pr. Min. quia subsistere, ē existere eõ independenter: sed 2ª subae existunt dependenter ã primis: ergo n' subsistunt. confir. quia id, quod perfecte subsistit, ē incõicabile alt.: sed 2ª subae cõicantur primis: ergo n' subsistunt per se.

Rñs. ad argum. dist. Min: asserendo 2ªs subas n' subsistere in actu exercito: subsistere tñ in actu signato (i. quoad conuenientiã, quia subsistia, prius illi coit, quã singularibus: quã in singularibus prius exerceatur, quã in illis). Ad eius probat. dic. Mai. cõcedo, si procedat de subsistere in actu exercito: nego si procedat de subsistere in actu signato. Nã illa, quae subsistunt in actu signato, n' ē incõiens, si existant dependenter ab alio, tanquã a subiecto pratiõis. Deinde. c. Min. & dist. cõns eadem dist.e. Ad confir. dic, id, qd perfecte subsistit, ē incõicabile alteri realiter & a generi:

nil

nis per intellectum. Vel dic esse incommunicabile alteri, tanquam toto: non autem tanquam inferiori, qua tamen ratione secundae substantiae communicantur primis.

2°. Anima rationalis non est substantia praedicamentalis: et tamen subsistit: ergo definitio substantiae praedicamentalis communis aliis a definito. Maior patet, quia anima rationalis est substantia incompleta cum ordinetur ad componendum unum per se cum materia: ergo non est substantia praedicamentalis. Respondeo ad Maiorem animam rationalem subsistere per subsistentiam incompletam, et partialiter: non autem per completam, et totaliter. Deinde nego consequentiam: quia quando in definitione dicitur quod substantia praedicamentalis debeat esse subsistens, intelligitur complete, id est per subsistentiam completam, et totalem.

Art. 2.

De illis, quae in hoc praedicamento collocantur.

In quolibet praedicamento (ut constat ex eius definitione) ponitur genus summum et res inferiores. Igitur pro genere summo.

Dico 1°. genus summum praedicamenti substantiae est substantia completa, et finita, prout est aliquid commune ad corpus et spiritum. Haec conclusio est contra tres alias opiniones, quas refert Eus. de hac re. Probatur tamen quia genus summum alicuius praedicamenti, est illud, quod supra se nullum aliud genus habet: et praedicatur eodem nomine et ratione de diversis speciebus

ipsis

ipsis contentis: sed subsa completa et finita, prout e cois corporali et spuali; ita se habet: ergo e gnus summum huius prmenti. Pb. Min. quia supra predicta subsa n collocatur aliquid univocum, et genericum: ergo talis subsa n habet supra se aliud gnus. Deinde subsa predicto mo accepta pnatur eodem noie, et roe, de corpore et spu, quae sub illa continentur, et inter se spe diviunt: ergo habet oia requisita ut sit verum gnus huius pramenti.

Dico 2º: in hoc pramento n solum collocantur subsae corporeae corruptibiles; ut elementa; sed etiam incorruptibiles, ut corpora caelestia. Pr. quia in hoc pramento collocantur illa oia, quae continentur sub aliquo gne contento sub subsa gne summo: sed n solum subsae corporeae corruptibiles, sed etiam incorruptibiles continentur immediate sub corpore in coi (quod e gnus contentum sub gne summo): ergo etc. Pb. Min. quia corpus in coi pnatur eodem noie, et roe de corpore corruptibili, et incorruptibili: ergo n solum subsae corruptibiles, sed incorruptibiles sub corpore in coi continentur.

Dico 3º: ang.i, seu subsae separatae collocantur in hoc pramento. Pr. eodem mo, quo probata fuit 2a cclo: quia in hoc pramento collocantur illa, quae continentur sub gne contento sub substantia gne summo: sed ang.i continentur sub spu in coi (quod e gnus contentum sub subsa gne summo): ergo etc. Pb. Min. quia ut diximus in c

clo

ctoe

611

ctue; subtagis summu prati de corpore et spiu. g.o Ang.i continenti sub spiritu.

t Ang.o contra ctus procedentes.

Sunt imprimis duo argumta contra primam ctuem, quae n' sunt proponenda hoc to. sed in Meth.a reseruanda interim tn' uideri pt illoru solutio apud Cirrud. in fine huius articuli.

Dices deinde contra 2.am ctuem: corruptile, et incorruptile diuunt gre; sed quae diuunt gre n' poni tn in hoc pramento (siquidem idem e' diuire gre atq diuire pramento), g falsa e' 2.a cto, quae asserit in pramento collocari subas corruptiles. R. ad Mai. per Aris. corruptile et incorruptile diuire gre physico (i. constare ma diuse spei) n' aut gre Metho. Ad Min. dic, quae diuunt gre metho n' poni in eodem pramento: poni tn illa, quae differunt gre physica. Deinde N. cons.

3.o ci quod poniti in hoc pramento infra gis summu, dbt componi ex gre, et dia: sed Ang. n' componunti ex gre et dia (siquidem sunt actus puri, atq adeo excludunt omne compoe) g falsa e' 3.a ctu. Confir. quia (teste D. Thoma) gus desumiti ex ma; dia aut ex fra. sed Ang.i

non habet

n' habent mām et frām: g° nec gūs et dr̄ia. Rs.
Ad argū. n. Min. neque Ang. sunt actus puri sim-
plicitr. sd tn̄ tn̄ quid. et ideo excludunt quide cō-
pōes physicas ex mā et frā: n' tn̄ Methcas ex gñe et dr̄ia.
Vnde N. conc. Ad confir. dic D. Thomas uoluisse gñ
ita se gūs habere in cōpōe Methca: sicut Mā in cōpōe
physica. et ita se habere dr̄ias in compoe Methca: si-
cut frā in physica: Non asseruisse aūt dari gūs et
dr̄ias in rebus tn̄, q' constant mā et frā. Nam re-
uera Angeli n' hent mām et frām: et tn̄ hent gūs et
drām: ut alibi ondetr.

An Deus ponatr in hoc prāmento.

Düplex ē in hac re sñia. l.a afirmatiua, quā sequuntr
Nominales; et probant l.o; quia subā in cōi n' solū pra-
tur de subis creatis, sd ēt de increata, i. de Deo,
g° ēt Deus in hoc prāmto locū hēt. 2° si Deus n' pone-
retr in prāmento, ex eo ēēt, quia n' posset componi
Methice ex gñe et dr̄ia. sd hoc ē falsū: g° ita.
pr. Min. quia uel compōo methca repugnaret Deo rōe
diuinæ simplicitatis: uel rōe diuinæ infinitatis:
n' primū, quia compōo Methca, ē compōo rōis: sd
compōo rōis n' repugnat diuinæ simplicitati; ut
pēt in ipso Deo, in quo datr constitutio ex eentia,
et attributis: ut ēt qq; in personis, quæ constituuntr

ex eentia

ex ẽntia & relat.º diuinæ, compõ. Metha.ᶜᵃ n̄ repugnat Deo rõe simplicitatis diuinæ. Deinde ẽt n̄ repugnat rõi diuinæ infinitatis, quia infinitas diuina n̄ tol-lit quo minus ipse Deus componat᷑ ex subã coĩsse sumpta, tãquã ex gn̄e, & drĩa infinita: gº compõ metha-physica n̄ repugnat Deo, rõe diuinæ infinitatis.

2ª snã, quam sequimur, negat Deũ in p̄dicamen-tum habere. Prob. 1º quia n̄ habet omnes conditiones p̄dicamentalis (siquidem ẽ aliquid infinitũ simplr): gº n̄ p̄t in p̄dicamento collocari. 2º quidquid collocat᷑ in hoc p̄dicamento; aut ẽ gn̄s, aut sp̄s, aut indiuiduũ p̄dicamentale: sed Deus nullũ horũ ẽ: gº n̄ collocat᷑. Pr. Min. quia imprimis n̄ ẽ gn̄s, aut sp̄s, siquidem ẽ aliquid singulare. Quod uº neq; sit indiuũ p̄dicale ondit᷑, quia omne indiuiduũ p̄dicale habet alia eiusdem sp̄ei, & collocat᷑ immẽ sub aliqua sp̄e in-~~finita~~ ^mᵃ^: sed Deus neq; habet alios Deos eiusdem sp̄ei neq; collocat᷑ immẽ sub aliqua sp̄e: gº n̄ ẽ indiuũ p̄dicale.

Ad primũ argũ pro prima snã. Res. Dist. ãns, subãm coĩsse sumptã, prout ẽ aliquid ana-logũ cõe subæ creatæ, & increatæ, p̄dicari n̄ solũ de substantijs creatis: sed ẽt de Deo. n̄ tñ subãm com-pletam, finitam, quæ ẽ gn̄s summũ p̄dicamenti subæ

Deinde

Deinde negad. conse. quia in hoc prædicamento ponuntur tn illa, de qq. subα. gñis summum prædicatur.

Ad 2.um respondeo D. Mai., neg. n. Deus desinit poni in prædicamento, ex eo, quod non possit componi ex gñe & dria: sd ex eo, quod n. sit gñs nec spēs nec individuum prædicamentale. Ut diximus. Unde si per impossibile componeretur ex gñe & dria, ita tn, ut n. eet gñs, aut spēs, aut individuum prædicamentale, adhuc n. poneretur in prædicamento.

Rdeo 2.o D. Min. Ad eius probat.em C. Mai., & dd. pcm Min. non u.o 2.am Ad eius probat. D. cons. Diuē quia subα coiss.e sumpta, n. pt eē gñs rū spēi Dei, & subæ creatæ; & contr. n. pt contrahi per dria infinitam

Cuius rei duplex pt eē rō. 1.a quia substantia communissimé sumpta ē aliquid analogum, si quidem ad subam finitam, & infinitam: creatam, & increatam, n. datr univocum: et conti n. pt eē gñs. 2.o, quia uel suba coissé sumpta ē aliquid infinitum, uel finitum, uel abstrahens ab utroque; Non primum, quia cum suba coisse sumpta includitur in suba in creata, iam ipsa suba creata foret inse infinita: quod ē falsum. n. 2.um quia eum substantia coissé sumpta includatur in Deo: iam Deus componeretur ex aliquo simplr infinito

nito

infinitas: quod n. e. dicendum. Ita denique tertium quia
iam in Deo reperiretur aliquid, quod nec esset simpliciter infini-
tum, nec in certo gradu; quod tamen penitus repugnat, ut
nunc ex Theologia suppono. Sequitur igitur ex dictis Deo
repugnare compositionem ex gradibus, et diversa, vel rationes suae infinita-
tis; quia scilicet deberet habere gradus infinitos: quod tamen da-
ri non potest. Ut nunc ostendimus.

Quaest. 2.

Art. 1.

Dividitur substantia in 1.ª et 2.ª

Antequam aperiatur divisio examinanda; notandum est 1.º duas
esse praecipuas substantiae proprietates. Una dicitur subsistere
nempe per seipsam substantialem. Altera appellatur substare
nempe accidentibus, quae in illa inhaerent. Notandum
2.º posse unam formam in se esse univocam: analogicam autem
in modo quo participatur. Si nempe participetur prius
ab uno inferiori, quam ab alio: ut se habet albedo in communi,
quod cum sit in se univocum, participatur tamen analo-
gice ab hoc albo, et a Cygno, quia de hoc albo praedicatur
contingenter, ac adeo prius: De hoc autem cygno accidentaliter, ac a-
deo posterius.

Rogabis igitur 1.º quodnam sit divisum superioris di-
visionis. Respondeo: sex esse de hac re opiniones, quae videri

possunt

possunt apud e cursu. Ex qq. amplectimur illa sent. asserentem divisum huius divisionis, ee sub. pralem sm se sumptam. Pr. quia Arist. profitetur se in hac divisione dividere subam pralem: g vel dividit primam subam pralem, vel 2.am vel subam pralem sm se: sd n dividit primam, nec 2.am g dividit subam pralem sm se acceptam. Pr. Min. quia neque 1.a, nec 2.a suba, possunt dividi in 1.am et 2.am (alioquin unum mbrum dividens n plus includeret in sua centra, qm includat divisum: quod tn n e dm): g revera Arist. dividit subam pralem sm se totam sumptam.

Rogabis 2.o, qnam sit hac divisio? Rs. ee divisionem per accens, appellariqz divisio subi in accentia. Pr. quia (ut constat ex lib. 4.o Inst. 1) tunc aliq divisio e subiecti in accentia, qn mbra dividentia accidunt rebus subiecti divisi: sd membra dividentia huius divisionis (nepe subsistere 1.o, et immune in actu exercito; et subsistere 2.o, ac mediate in actu exercito), accidunt partibus subiecti divisi, nepe 1.o, et 2.a suba. vg, petro et hiri: g hac divisio e subiecti in accentia. Quod il diximus de subsistere intelligi et de substare, qua e alia proprietas suba. ut supra notavimus.

Rogabis 3.o an hac divisio sit adaequata? Rs. affir.

affirmatiue. Pr. quia tunc diuisio subiecti in aliquid est adaequata, qn membra diuidentia conueniunt omnibus partibus subiecti diuisi: sed membra diuidentia huius diuisionis (nempe subsistere 1.o et immediate 2.o in actu exercito) accidunt omnibus partibus subiecti diuisi. nempe 1.ae et 2.ae subae: ergo diuisio est adaequata.

Rogabis 4.o an haec diuisio uniuoca, aut analoga sit. Ris esse uniuocam in forma participata: analogicam aut in modo quo participatur. Pr. quia tunc diuisio est uniuoca, ex parte formae participata, et analogica ex parte modi, quo participatur, qn forma, quae in se est uniuoca, participatur prius ab uno inferiori, quam ab alio: sed haec diuisio ita se habet: ergo ctq. Pr. Min. quia subsistere formaliter in actu exercito est aliquid uniuocum in se (quod similiter intelligi de substare): et tn participatur prius a prima suba, quam a 2.a: ergo haec diuisio ex parte formae participata est uniuoca; analogica aut ex parte modi participandi. Pr. Min. quia qlibet forma participatur prius ab illo, quod illam participat immediate, ratione sui, quam ab illo, quod illam participat mediate, et ratione alterius: sed 1.a suba subsistit in actu exercito immediate, et ratione sui; 2.a autem mediate, et ratione 1.ae, in qua includitur: ergo subsistere formaliter in actu exercito, prius participatur a 1.a quam a 2.a suba. et

conclo.

contra divisio est analoga ex parte mi, quo parti-
cipatur.

Argumenta contra divisionem substantiae in primam et 2.am

§. 1: membra bonae divisionis debent inter se distingui: sed 1.a et 2.a substantia non distinguuntur inter se (siquidem sunt gratis Meth.): ergo non possunt esse membra praedictae divisionis. confirmatur. quia membra bonae divisionis debent esse inter se opposita: sed 1.a et 2.a substantia non sunt inter se opposita: ergo etc. Probatur Min. quia illa, quae sunt opposita, non praedicantur unum de alio: sed 2.a substantia praedicatur de prima (v.g. homo de petro): ergo non sunt opposita. Resp. ad argumentum membra bonae divisionis debere distingui, vel a parte rei, vel saltem virtualiter, vel per intellectum. quia ratione 1.a et 2.a substantia inter se distinguuntur: non requiritur autem, ut semper a parte rei distinguantur. ad confirmationem. Resp. membra divisionis debere esse opposita formaliter. quia ratione 1.a et 2.a substantia inter se opponuntur. Ad probationem Minoris dico, illa, quae sunt opposita formaliter, non praedicari unum de alio formaliter acceptum. posse tamen aliquando praedicari materialiter acceptum quatenus ratione 2.a substantia praedicatur de prima. ut quando dicimus petrus est homo.

Quaeritur: vel divisum huius divisionis est substantia praedicatus in communi, vel in singulari. non primum, quia substantia prae-

mentalis

117

prāmentalis in cōi, ē 2ª suba, quæ n̄ pt̄ diuidi in 1ª, et 2ª, quia prima suba n̄ pt̄ diuidi in 2ᵃᵐ, ḡ diuisū huius diuisionis nil ē. confir. quia oīs suba prālis, uel ē 1ª uel 2ª, ut pet induct. sed diuisū huius diuisionis neque ē 1ª, neq 2ª suba: ḡ n̄ ē suba prālis. R̄s. ad argū. N. Mai; Nam diuisū huius diuisionis neq ē suba prāmentalis in cōi, neq in singulari. sed ē suba prālis sm̄ se sumpta, quæ prout sic, neq ē 1ª, neque 2ª. sed tm̄ ē substantia prālis sm̄ sua prālitatem, et sm̄ quod illi conuenit octo celebres condit.ᵉˢ. Ad confir. R̄s. ad Mai: omnē subam prālem determinate acceptam, uel eē 1ᵃᵐ uel 2ᵃᵐ: n̄ aūt oēm subam prālem absolute et sm̄ se acceptam. Deinde C. Min. et dist. cōns. asserendo diuisū huius diuisionis n̄ eē subam prālem determinate acceptam: sed eē subam prālem sm̄ se, et absolute acceptam, quæ prout sic n̄ ponitr in prāmento, quia nec ē 1ª, nec 2ª suba.

Art. 3.

Examinatr definitio 1ª et 2ª subæ.

Contra definit. 1ª subæ suppositam. Dices 1º: uel in illa diffinit.ᵉ definitr aliqua 1ª suba, cōis, uel singularis, uel aliquod aggregatū primarū subarū: n̄ primū, quia 1ª suba n̄ pt̄ eē cōis. Alioquin iam n̄ eēt 1ª, sed 2ª. Non 2ᵘᵐ, quia suba singularis n̄ definitr à phīs. Non denique 3ᵘᵐ, quia aggregatū subarū falsò prādicatr de petro, qui ē 1ª: ḡ talis definitio dēt reiici. R̄s. N. Mai. triīē. quia in illa definit.ᵉ n̄ definitr

aliqua